

ნიაზები

თბილისი, 1934 წ.

წელი 40

№23

ს. ი. ბერიძე

ნან. ნადარეიშვილის

„კაპიტალისტურმა ქვეყნის შიგლი რიგი მინისტრები მომხრეები არიან თავიანთი ქვეყნებში სუთწლიანი გვემის შემოღების და აფრუდებით, რომ გვემისი შეტრუნვება შეიძლება მხოლოდ პროლეტარიატის დიქტატურის პირობებში ხერხდება.“

(ს. ი. ბერიძე)

კაპიტალისტი: — ქარხნები გვაქვს, მუშახელი გვყავს, ნედლეული გვაქვით, აუთწლიან გვემას შემოვიღებთ. ვაშ მეტი რაღა გვინდა კრიზისიზგან თავის დასაღწევად?
მუშა: — სულ ცოტა: ოქტომბერი და საბჭოთა ხელისუფლები.

უამრავი შენიშვნები, რომლებიც გაზეთში ქვეყნდება ამტკიცებენ, რომ გერმანიაში ჯერ კიდევ ვერ მოახერხეს ნამდვილი არიული ბიბლიის შედგენა, რომელიც გამოსადევი იქნება მომავალი თაობის აღზრდისათვის. ჩვენ, აღმფლეთებულებმა ასეთ შემოქმედებით უძღვრებით, გადავწყვიტეთ გავფუთოთ გერმანელ ფაშისტებს სამსახური ამ საქმეში ჩვენი შეძლებისდაგვარად და ამ მიზნით ვაქვეყნებთ ნამდვილი არიული ბიბლიის რამდენიმე ვარიანტს, როგორც ნიმუშს, რომელიც გამოსადევი იქნება როგორც სამხრეთ გერმანიის საშუალო სკოლების ქსელისთვის, ისე ჩრდილოეთ-გერმანიის რელიგიურ-საყოფაცხოვრებლო მოთხოვნისა დაკმაყოფილებისათვის.

ბალიდან გამოგდების შემდეგ გაჩნდნენ მარქსისტები, რომლებმაც საწყალო ადამის სიცოცხლე ჩაუშხამეს. მათ ადამის წინაღმდეგ მთავლით წარადგინა მოაწყვეს, უფრო მკითრე მასშტაბით არაფრით არ თანხმდებოდნენ, რადგან საშუალოდ უნდოდათ ადამის და მისი ნაშვილის დაღუპვა. ადამს, როგორც ტაქტიკურ არიულს, ოჯახზე და შთამომავლობაზე მზრუნველს, არ უნდოდა წყალო დარჩობა, მაგრამ უხეშმა სლავებმა ნოემ, რომელიც მთელ არარატს და კიდობანს ფლობდა, არას გზით არ დაისვა ის თავის კიდობანზე.

— ადვილი არ არის! — მკაცრად უბახუბა მან და კიდობანი მქუხარე ტალღებში შეაჯერა.

მარტოდ დარჩენილ ადამს კიდობნიდან თანაგრძობის ნიშნად ხმაბალი ყოყონი და ყურების პარტყუნი მოგსმა ამ საამურმა პარმონიამ დაარწმუნა ადამი, რომ მის იდეალს და წმინდა არიულობის თეორიას უკვე ყოლია მიმღებები და დამშვიდებით გასტეგა სულს იაფეთი კი ადამის სიკვდილის დროს დამცინავით ხითხიეთება და წარღვნის სიღრმეს ზომავდა:

ასე დაღუპეს ებრაელებმა, სლავებმა და მომავალმა ნეგრებმა არიულთა მამამთავარი, მაგრამ მისი წმინდა იდეალი უკვე დატურავდა ბიბლიურ ისტორიის ტალღებში და არიული კულის არიული რიკით მუმლივით შემოხვეულ ზღუბებს იგერიებდა.

მკითრე ხნის შემდეგ არიულმა სულმა გაიღვია იოსებ მშენებელში, რომელიც ვერაფრით ვერ შეაჯდინა ცნობილმა ებრაელმა ბანოვანმა პენტეფრიამ. მოუხედავად იმისა, რომ პენტეფრია მეფის მეუღლე, ე.ი. დედოფალი იყო, იგი მაინც ატეხილ კატასავით დასდევდა იოსებს, მაგრამ იოსები წინ

დახედილი და ფრთხილი არიელი იყო: მან წინაწინვე ნახა სიზმარში ის კიბე, საიდანაც პენტეფრიას ქმარი გადაგდებდა პირდებოდა და როცა გაიღვია დაიწყო მტკიცება, რომ იგი არ არის იოსები, პენტეფრია არ არის, პენტეფრია და კიბე არ არის კიბეო. რამდენიმე ხნის შემდეგ არიული მტკიცების ეს ხერხი გამოყენებულ იქნა ფაშისტების მიერ ევროპაში რეისტანგის დაწვის პროცესზე.

იოსების დროს ცხოვრობდა აგრეთვე ორი დიდი არიელი — სამსონი და სოლომონი. ერთსაც და მეორესაც ცოლებათ ებ-

რაელი ქალები ყვადათ, რაც მათი სიძულვილი და ამით კარგიერას, მაგრამ ყველაფერი კმ; თილად დაგვირგვინდა. თავგაპარსულ და ამით უსარგებლო მწერებისაგან განათავისუფლებულმა სამსონმა წმინდა არიული თანამედროებით მიღწე-მოღწევა კაპიტალური შენობები. ეს ხერხი ევროპაში ჩვენი დროის არიულებმაც გამოიყენეს კლასობრივი ურთიერთობის არტიფერიის საშუალებით მოწესრიგების დროს.

რაც შეეხება სოლომონს, შეიძლება ითქვას, რომ სულამის სიხლოვამაც ვერ დარდილა მისი არიული სიბრძნე. მისი სისხლი დარჩა წმინდა, როგორც ნარზანი, როდესაც ჩხუბი მოუფიდათ იმის შესახებ, თუ ვისი შვილი იყო ბავში, არიულმა გამპირახობამ ხელად უქარნახა სოლომონს რომ მაშველთა გასაზავებლად საჭირო იყო იაფშვის შუაზე გაქრა და ზრდიულ ხერხს ახლაც ხშირად მიმართავენ თანამედროვე არიულები, მოქალაქეთა დაპატიმრებისთანავე, რითაც შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ არიულ სიბრძნეს წარსულშიც ყოლია ცნობილი პრეცედენტები.

აურაცხელი ფაქტები, რომლის ჩამოთვლასაც აქ არ შეუღვებით ადასტურებენ არიული სულის სიმტკიცეს.

განა დავითი არ იყო, რომელმაც ყბით ლომი მოკლა, რომ იგივე ყმა გამართლად უკანვე პირში ჩაიღო, რომ მექვედრებით გადაეცა მომავალ არიულ ორატორებისათვის გამომეტყველების სიმტკიცე საარჩევნო კამპანიების წინ და საერთაშორისო პოლიტიკის შესახებ სიტყვების წარმოთქმის დროს?

მოიგონეთ ნაბუქოდორნოსორო, რომელიც რამდენიმე წელს ქვეყნის უხეიროდ მართვის შემდეგ ხელ გადაიქცა. ეს მოვლენა განა საუკეთესოდ არ წინასწარმეტყველებს არიულ კანონმდებელთა ბრწყინვალე კარიერას?.

შეტია ლაპარაკი! შმორიცი არიული-ზბილია ვერ კიდევ თავის ავტორებს მოელოს და ჩვენს სუსტ ფანტაზიას ცხადია არ შეუძლია განჭვრეტა მისი რასიული სიღრმის და სიმწვერავლეს ბალიდან გამოგდების შემდეგ გაჩნდნენ

აბა. ზუსტონი.

(„კრეკადილიდან“)

წირველი აქტორი არიელი ადამი იყო. ადამის წარმოშობამდე თერთმეტმა მიომუნმა სცადა სამოთხის ბაღში მდრინავი რაზმის მოწყობა, მაგრამ ეს ცდა უნაყოფოდ დარჩა, რადგან არ იყო საერთოდ არც საშვიტაციო ლიტერატურა, არც ფული და არც ებრაელები.

ადამმა ღმერთს წინადადება მისცა გამოეცვალა სარწმუნოება და სამხედრო სამსახურში შესულიყო. მაგრამ ღმერთმა ამ ბებრუხანა და ცბიერმა

ებრაელმა გულუბრყვილო არიელს—ადამს მსურჩინა. მისი ნათესავი ევა, რომელმაც მაშინვე ისარგებლა „შესაფერი შემთხვევით“ და გააჩინა ორი არა არიელი: კენი და ხბელი.

ხალხი ჩქარა მრავლდებოდა და მტკიცე ზელისუფლებას თხოულობდა. სამოთხის ბაღში მალე ადამისთვის ხელსაყრელი ამბავი მოხდა: კენმა მოკლა ახელი და ამით სლავუძველი ჩაუყარა არიულ კონსტიტუციას. ღმერთს შეეშინდა ახალ სამოქალაქო კანონების, რომელიც მის უმრავლესობას საფრთხეს უქადოდა და შეაფიოდ განაცხადა:

— მე არ მომიწონს თქვენი საქციელი. აღორბინდი და გამრავლდით, მაგრამ ჩემ ბაღზე ხელი აიღეთ და თავიდან მომცილდითო!

და ამ სიტყვებთან ერთად ღმერთმა ადამი და ევა კენთან ერთად სამოთხის ბაღიდან გამოაგდო და მათ უკან გველი და ვაშლი მიაცილა.

ასე დაჯილდოვეს სემიტებმა კეთილშობილი არიელი ადამი სანაცვლოდ იმ სიმოწნებისა, რომელიც კენის მკვლელობამ გამოიწვია.

ბაზრიდან

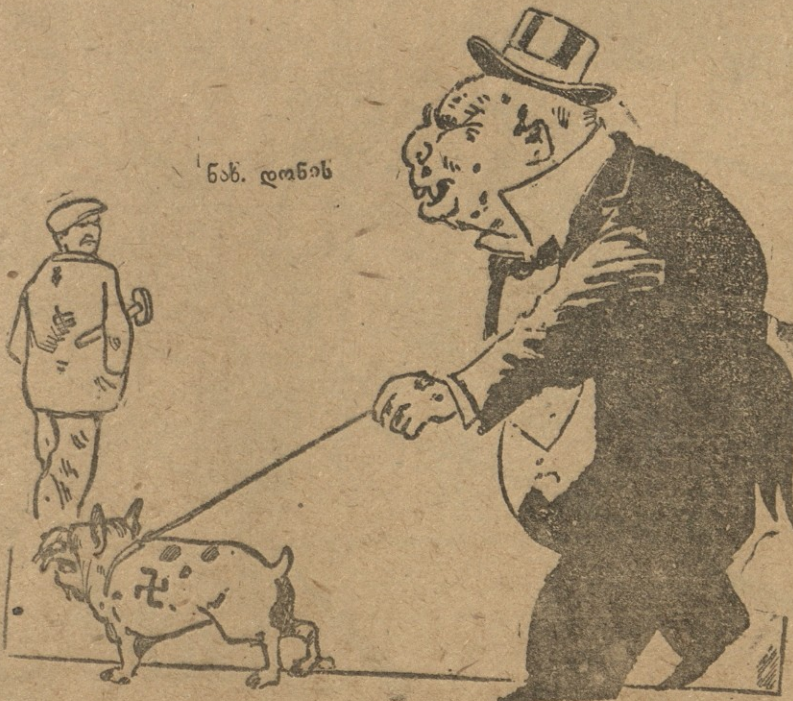
ნახ. ლურჯოს

„გერმანია-იაპონიის შორის დაიდგა ნაი-
ღუმლო სადატრო შეთანხმება... ორივე მთა-
ვრობამ გადადგა ნაბიჯები, რომ შეთანხმე-
ბა არ განმარტდეს.“ (დემოკრატიული)

— იაპლონია ღმერთს, ბაზარს თანდათანობით გამოს-
წორება ეტყობა: თითქმის ყველაფერი იშორვება, რაც ჯიბე-
გალი მოთხოვნის სავაჭრო.

ნახ. ღონახ

კავიბალისტი: — ჯეპ, ჯე ში ფრთხილად და მოხერხე-
ბულ დროს, თორემ თუ მოთმინებიდან გამოვიყვანო, მო-
ბიბრუნდება და... ბათავდა ჩვენი საქმი

ისრები

პრეზისი და მოკლე მან

ინგლისის სასამართლომ სწავლი-
ლი გამოაცხადა მოკლე კაბების წესი
ნაღმდეგ.

კავიბალისტი, ცხადია,
სტებს ეჭიდება ხელეობით:—
კრინისი როგორ ჩაქრება,
კაბების ჩამოგროძელობით?

„ვირები“

მატუკა იუსუკე, რომელიც ვა-
ლიანია იაპონიის დელეგაციის მეთაუ-
რობდა და რომელიც ვერ მიახერხ-
ებოდა ღმერთს მანჯურეთის დამო-
უკიდებელ სახელმწიფოდ ცნობა, რომ
იაპონიის ერთლიგიდან გამოსვლით
დამთავრდა, იაპონელმა ფაშისტებმა
ეროვნულ გმირად გამოაცხადეს.

მატუკა იუსუკეს
სამარცხენო
საქმი უყვის
უენევიდან არიელი
გაუშვებს
ხელცარიელი.
ახლა გმირად
აცხადებენ
ეს ამბავი
იჭვებს ბადებს
სჩანს სოფელში
ბაღლი არ ყავთ
აყუფებენ
მიტომ კატე...

სტუმარ-მასპინძელი

იაპონიის ხელისუფლებამ მანჯურის
აში არ შეუშვა ამერიკელი მწერალი
ეპტონ კლოუზი, რომელიც თავის
წერილებში აკრიტიკებდა იაპონელე-
ბის პოლიტიკას შორეულ აღმოსავლეთ-
ში. ამისთან ერთად იაპონელები სას-
ტიკი სასჯელით ემუქრებიან კლოუზს,
თუ ის ცუდით შეაფასებს იაპონელ
ხელისუფალთა მოქმედებას, მის მიერ
ჩინეთში მოგზაურობის დროს.

— გაფრთხილებ ეპტონ კლოუზო,
თუ მაწყენიე ძიასა, —
გაბდღენი,
და—როგორც წიწილას,
გაძახებ „წიი-წიიისა!“

გაფრთხილება

პარიზის სასამართლომ მშობლებში
დააჯარიმა იმის გამო, რომ მათი ოთ-
ხი წლის პატარა გოგონა მდინარე სე-
ნაში შეშველი ჩავიდა საბანაოდ, რი-
თაც შეურაცყო „პატიოსან“ მოქალა-
ქეების შორაღი

— ლუიზა, როგორც ვი დაწვები
სამშობიაროდ, მაშინვე მოემზადე,
უნდა გადაინადო!...
— საბანი?
— არა, ვვარიმა — შიშველი ბავ-
შვის დაბადებისათვის.

ერთი ვინმე მოქალაქე
 ისვენებდა საღალაჯ ბაოში.
 ძალი ჩუმად მიეპარა
 და უკბინა უცებ მკლავში.
 ეს ხუმრობა აღარ არის
 გაუსივდა საწყაოს მკლავი,
 ლამის არის სიმწარისგან
 შეახეთქოს კედელს თავი.
 გაიურა ეჭიძისკენ
 წუწუნით და ვუი-ვაით,
 მაგრამ ახლა თუ ბიჭი ხარ,
 შემოახტი ჩვენს ტრამვაის.
 ცალი ფეხი კბიზე აქვს,
 ცალი გარედ უჭადია,
 ქული მოსძვრა, ქალები კი
 „კაშა ლეზეშ“—უკვირიან.
 ტრამვაი კი იზღაზნება
 არაწყუნებს, არ იჩქარის
 „ძინ-ძინ“ რეკავს. „ვაშ ბილეთი“
 გაივლის და კვლავ იქ არი.
 როგორც იყო მიიღწია,
 საეჭიშო პუნქტი ნახა.
 ჩაეწერა, რიგში ჩაივია
 და ეწევა ტანჯვას ახალს.
 სოცდაზღვევის, პროფკავშირის
 წიგნაკები მიაკითხეს,
 უმიმსოდ ეჭიმები
 არ უწერენ, არც ერთ სიტხეს.

თან კა ასე „ანუგეშეს“:
 „მოსაჭრილი გაგიხდება,
 მაგრამ ჩვენ კი უწიგნაკოდ
 ვერ გავს-ნჯავთ. არ იქნება.
 „წიგნაკები“—ამბობს იგი—
 მართლა „უაქტში“ ჩავბარე;
 სამი დღეა იქ უყრია
 საბინაო თევზდომარეს.“

—:—
 მირბის მასთან. ეჯახება
 გამვლელსა და გამომვლელსა.
 ძალის ნაკბენს ხელით ისრესს,
 ტკივილისგან აჩნევს ხელსა.
 ჰა, მივიდა. თაევზდომარე
 კოლოში ზის და ჭადრაკს სწავლობს
 შემდეგ თავი ძლივს ასწია,
 და უყვირის ჩვენს ავადმყოფს:
 გაგონილა. სადა თქმულა
 დღი და ღამე მოშობა?
 ვლუბი რისთვის გამოხსნია
 თუ არ მაცლით მეც ვართობას.
 როგორც იყო წიგნაკები
 მონახა და მიიტანა,
 მაგრამ საწყალ მოქალაქეს
 ესმის სიტყვა ამისთანა:
 „ეჭიმები დაწერილებით
 ვიკვლევთ ძნაო ყოველ საგანს,
 თუ ნაკბენი მართლა არის

ცოფიანი ძაღლისაგან, მინუსული
 უნდა ძალი წაყინდეს
 შეამოწმეთ ბეითალთან.
 ავადმყოფი თავში აქვს:
 „ვი იქ რა დამემარა ა:
 სხვისი ძალი სად მოგნახო.
 სხვისი ძალი სად ვიკითხო?
 არ იქნება რომ ძაღლოდ
 ცოტა რამე გადამეჯბოთ?“

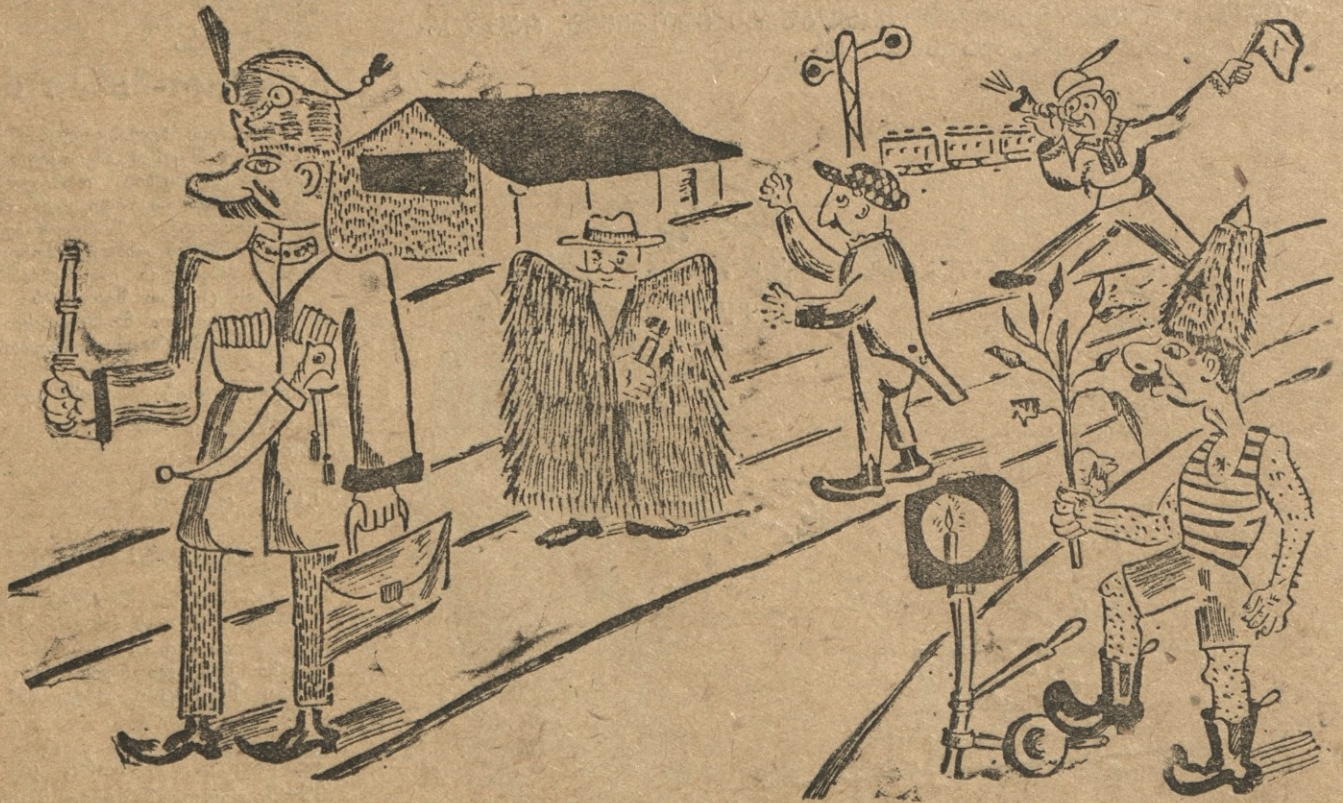
—:—
 დაიბარეს დილისათვის,
 და შიგსო მან ანეკტა,
 ჰკითხის გვარი. მისამართი,
 სად იყო და რა აკეთა.
 მშობლებისათვის ძაღოს ან კატას
 ხომ არასდროს უკბინია.
 როგორც იტანს ტკივილებს
 და რამდენად მომთმინია.
 გასინჯის და ასი თობრეს;
 ახლა უკვე გვიან არის
 არაფერი არ გეტყობათ
 ნაკბენია მთლად მიშხობარი.

—:—
 გადირია მეგობრებო
 ავადმყოფი.—გმირი ჩემი
 და მკურნალებს იქვე მყოფებს
 დაერია ჯონის ცეკით...
მარიულა

ნახ. თათროვის.

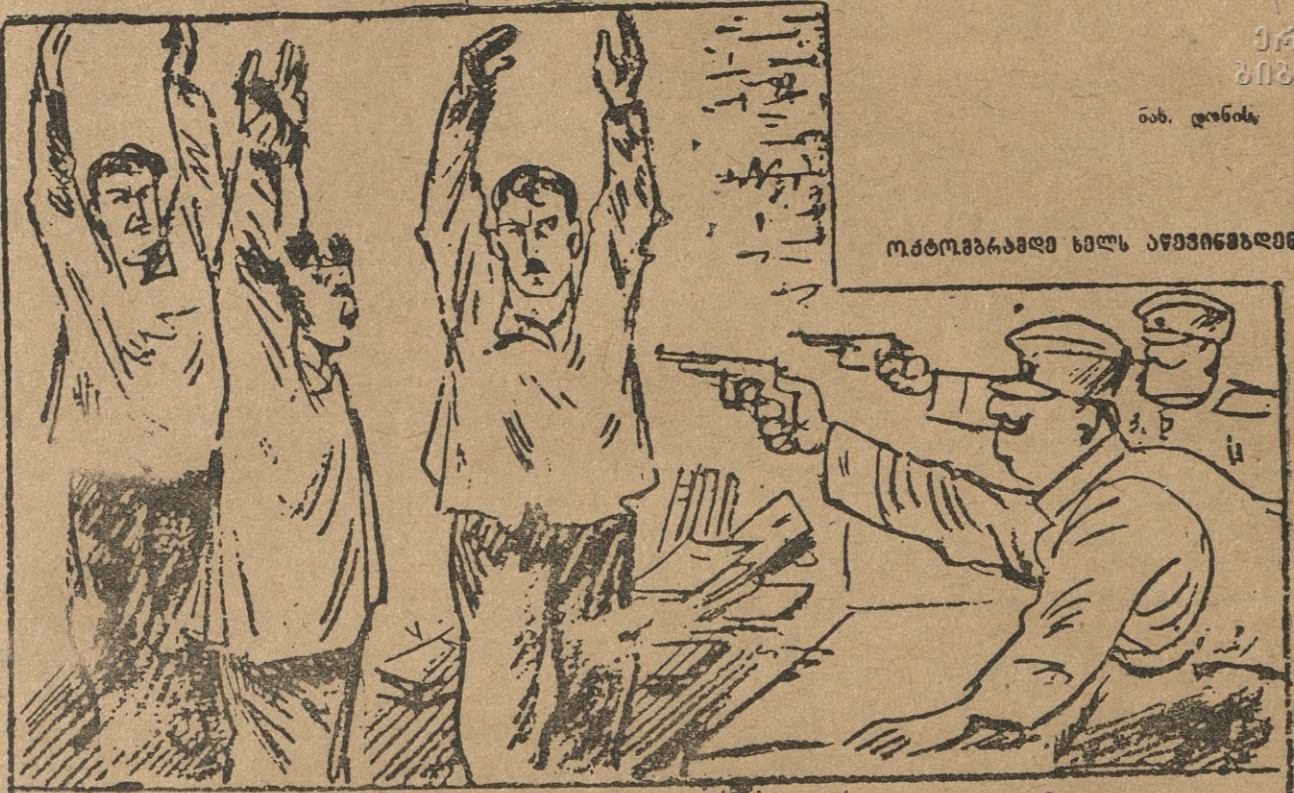
მიუხედავად მრავალჯერ გაფრთხილებისა, ზოგიერთ რკინისგზეზეა მიავლეთ-
 ბის ასრულების დროს არ ატარებს ფორმას.

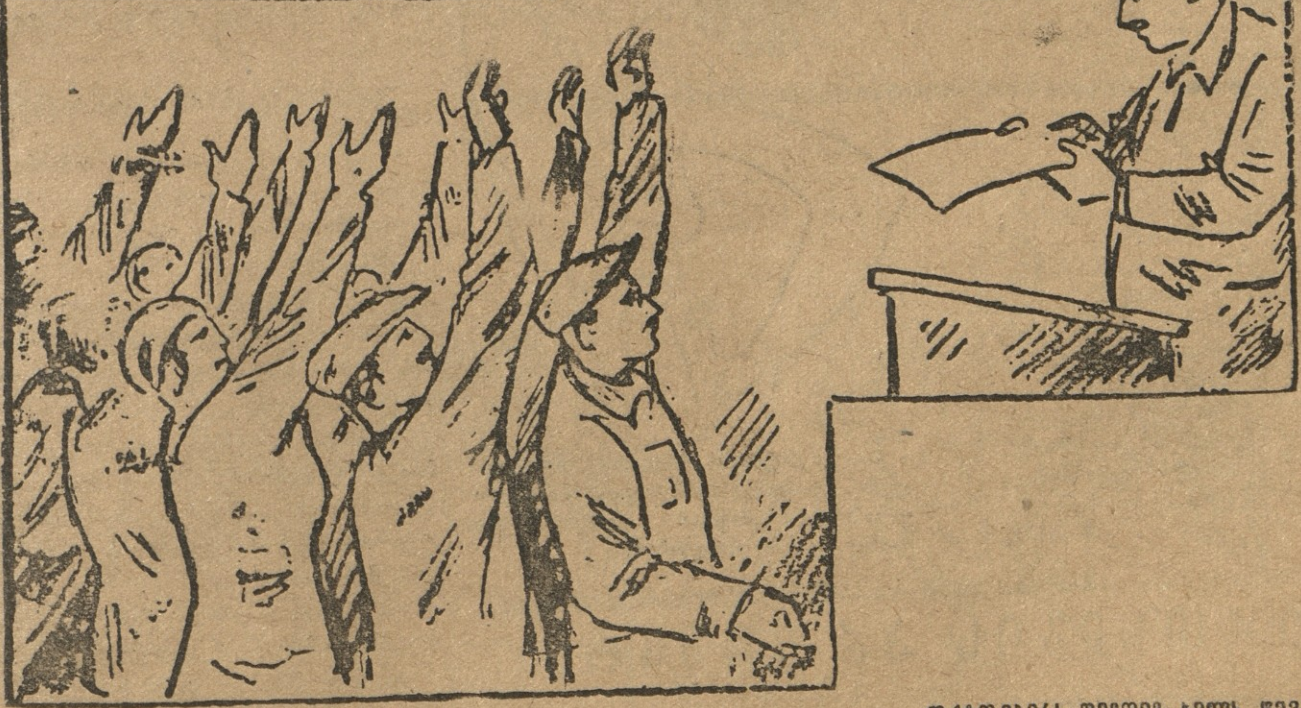

ნახ. ღონის

ოპორტუნისტულ ხელს აწვინებდნენ.

კვირით სიბრძნე
სეუკეთესო შემკრეები

ქართულს უმღერ ხელს აწვინებდნენ.

სტანდარტის მომგონებელი,
ქებას ვერ გეტყვი პირობა,
დავდივარ მოკლე პალტოთი
და დაგკელოვულ ცხვირითა.
გზაში ნაცნობი თუ შეგნედა,
გაღუხვებ, დავემალები,
სტანდარტის მომგონებელი,
შენ დაგეფისოს თვალები.

შემოვიარე ტვილისი,
ზამთრის ლოდინით ველავდი,
პალტო ჩავიცვი, გავსინჯე,
ხლივს მომიწია წვლამდი.

კარგად გაღვია. თუ ვინღა
გადაიხადე ფულით.
ამაზე დიდი არა გვაქვს.
ეს არის — სტანდარტულიო.—

ეს მიობრეს გაუციდვლებში
„ბაგათა ოქროპირითა“,
და სავაქროდნ გამოვულ
ჩაში შეგებული ცხვირითა.

ვირ შევიცვალე მის შემდეგ
კომპოზიცია ცხვირისა
და ყველგან გადაქცილები
შევიქნე ქირზე კირისა.

ნოქრის ნათქვამი.—ტილის,
სულ სიტყვა სიტყვით ამიხდა
და სადაც შეველე პალტოსოვის,
ყველგან სტანდარტი დამიხდა.

და ის სტანდარტი სულ ყველგან
დამიხდა ისე პატარა,
რომ მე ერთ პალტოს შერჩევა
ტფილისი შემომატარა.

შემოტარებას გავუძლუებ
არ შეგაწყუხებთ ვიშითა,
მაგრამ გასინჯვა პალტოსი
მაცხცხებდა შიშითა.

როცა ვმინჯავდი, სიფრთხილით,
ხელმა დამიწყია კანკალი,

ძირს ფოლაქები დაცვიდა,
ისე, ვით ღომის კაკალი.

ჩაცმის დროს კალთა მოერდვა,
განდისას სამაჯურები,
შეშინებული მყიდველნი
ჯარბოდებ, როგორც ტურები...

მე კი ვიყიდე სტანდარტი,
საყელო შავი ფერია,
ცალი კალთა აქვს მოღურჯო,
მეორე შინდის ფერია.

წელში ვიწროა, წერწეტი
ბეჭებში განიერია,
მაცვია, მაგრამ სირცხვილით
გაღარა გამომერია.

და გზაში ნაცნობს თუ შეგნედა,
გაღუხვებ, დავემალები,
სტანდარტის მომგონებელი,
შენ დაგეფისოს თვალები.

მედუსა.

მ პითხვის გარათ ში

სახინწარეწვს

რაც სურათი დაგვიანდა,
იმას შემდეგ გული მეწვის;
სცენარს დაწერას კაცი, მაგრამ
არ ვარ შტატში სახინწარეწვის.

სამავეჯს

შიფონერკა რომ მომყიდე,
სადერღელი ამეშალო,
მაგრამ წებო არ წავისვამს
და გზაშივე დამეშალო.

სახმლგამს

გამომცემლობას ვიქებენ,
პონორარებს კი ვერასა,
თუ კლასიკოსებს გამოსცემ,
კვლავაც დაგიწყებ მღერასა.

თიანტრებს

აბონემენტს ვიძენ, მაგრამ
ფასებია ისე ძვირი,
რომ არ ყოფნის ერთსაც ჩემი
ორ-სამი თვის ჯამგირი.

სახსათბობს

ნავთის რიგს რომ აგვაშორე
გაღლეგრძლებ აზარფეშით,
მაგრამ ერთსაც მოგავონებ
როგორ მიღის საქმე შეშის?
ალექო.

ფეუსრაცყოფილი

— გატაცებით მიყვარს წითელი
ფერი, ყოველდღე წითელი პაჰადით
ვიკანმები, მაგრამ კომკავშირში
მაინც არ მღებულაბენ.

ნო და დანო—წრუწუნებო, თქვენ
კარგად იცით, რომ ამიერკავკასი-
ის რკინის გზის დამკვერელების პირ-
ველ შეკრებაზე 1934 წლის 24 ივ-
ლისს მიღებულ იყო საპატიო ამო-
ცანა: „შემოდგომა-ზამთრის ტვირთ-
ზიდვია...“

— უკაცრავად, სიტყვა შეგაწყვე-
ტინეთ. ტკბილი იქნება ის ტვირ-
თი?

— მართლა წრუ, კარგი რამე,
საჭმელი იქნება?

— აი თქვე საცოდავებო, თქვენა...
მარტო ჭამაზე დაგიწყეტიათ ბუ-
სავით თვალები და ის კი არ იცაბ
რა მოგვლით...

— ...ჩვენ რომ დიდი ყოყლოჩინა
ვირ-თავებები ვყოფილყავით რკი-
ნის გზის სადღურებს სამასხარო არ
გაუხდებოდით.

— ჰოდა, რკინის გზის სადღურე-
ბმა სოცშეჯიბრებაში გამოიწვიეს
ერთიშეორე: „შემოდგომა-ზამთრის
ტვირთზიდვის საუკეთესოდ ჩატარე-
ბის მიზნით...“

— საქმეც მაგაშია, რომ შუაშიც
და ბოლოშიც ჩვენ ვყოფილვართ...

— როგორ!.. არ გვესმის...

— აი როგორ: სადღურმა გრავა-
ლმა სოცშეჯიბრებაში გამოიწვია სა-
დღური უფლისციხე და ჩვენი საღ-
გურის ადგილკომის მუშაკი იოსებ
და მანჯავიძე საღ. გრავალს საპა-
სუხით — პირველ, ტვირთს... ჩვენ
თავს უგზავნის.

ფ. ანისაილი.

პირთხევის პროტესტი

(ნაგდვილი აგვავი)

— წრ!.. წრ!.. სადა ვართ?—შე-
ვკითხა ვირთხა ამხანაგებს.

— ვერა ხედავ, რომ თვრამეტივე
ამ ბნელ ყუთში ვართ დამწყვდიუ-
ლნი?

— კი, მაგრამ ამ ყუთიანათ სად
ვიმყოფებით?

— სად და რკინის გზის სადღურ
უფლისციხეში.

— რათ დავამწყვდიეს?.. ჩვენ
ხომ ხულიგნობა არ ჩავგიდენია, ან
და მატარებელზე უბილეთოდ ხომ
არ გვიმზავებია! რა არის მიზეზი
მეგობარო?!

— მიზეზი, ჩემო ჩვიდმეტო ძმა.

პაპარა მოთხრობები

ცეკავშირის ინსტრუმენტი

იყო ერთი ცეკავშირი და ყავდა მას ინსტრუმენტორები. ერთ მათგანს ერქვა დათიკო ჭიჭინაძე, რომელიც ცეკავშირმა პიაფონმა მარტვილის რაიკოპკავშირში.

ძალიან უყვარდა ავანსები და სესხად ფულის აღება. სამაგიეროდ ძალიან სძულდა მიღებულის გაღება.

როცა შეასრულდნენ, ეტყოდა — თქვენს „პირადში“ გადავიციხავ ცეკავშირში.

ისეთი მოხერხებული იყო ეს კაცი, რომ მივლინების ფულს ცეკავშირიდანაც ლიბულობდა და რაიკოპკავშირიდანაც.

აბა ვინ რას დაუკავებდა ინსტრუმენტორს! რაც მოიწონებოდა ადგილობრივ სადაზროში „სესხად“ მიჰქონდა. დიან, „სესხად“ მიჰქონდა ყველიც კი „სესხად“ წაიღო. „ჩამოისესხებდა“ კოოპერატივებიდან სოკსათსანოვაციისა და ფართალს, მაგალითად, ერთერთი მუღაზის გამგეს თხოვდა — ბრძანება მისცა: „ამხ. ქვარცხავას. სესხად ზომევილი 29 მეტრ — მიკვალე, ღი-

რებულეზას ჩავრიცხავ თქვენს პირადში ცეკავშირში.

ანდა ასეთი: „ამხ. სეფიაშვილს. „სესხად გამომიგზავნე ასი მანეთი, ორ დღეში დაგიბრუნებ“.

ისევე თქვენი მტერი დაბრუნდეს ქორწილიდან, რბუაც ის ფული დაბრუნდა, მაგრამ ეს კიდევ არაფერია. ყველა ამ საქონელს რგი ფრთებს გამოასხამდა და აგზავნიდა ტფილისში ბროსეს ქუჩაზე, სადაც თითონ ცხოვრობდა.

მადლიანი დედალი

იყო და არა იყო. იყო და ახლაც არის სას.სამ. ინსტიტუტში ორი ტრაქტორი. არის, მაგრამ ვაი იმისთანა ყოფნა! ჰყრიან საწყალი ტრაქტორება გარედ, ცის ქვეშ და გამკითხავი არავინ არის.

— რა გვეშველება? ზამთარი დგება, წვიმები დაიწყო; ჩვენზე ვი არავინ ფიქრობს, რომ სადმე გადახურულში მაინც მიგვაგდონ! — სტიროდენ ტრაქტორები.

არავის შეეცოდა.

მაგრამ აგერ გამოჩნდა „ქრისტინი ქათამი“ — დედალმ. მოვიდა ტრაქტორებთან და ჰკითხა მათ:

— რაზე სტირით?

— წახლდით, დავიფანგეთ, გვაწვიმს. ყურადღებას არავინ გვაქცევს.

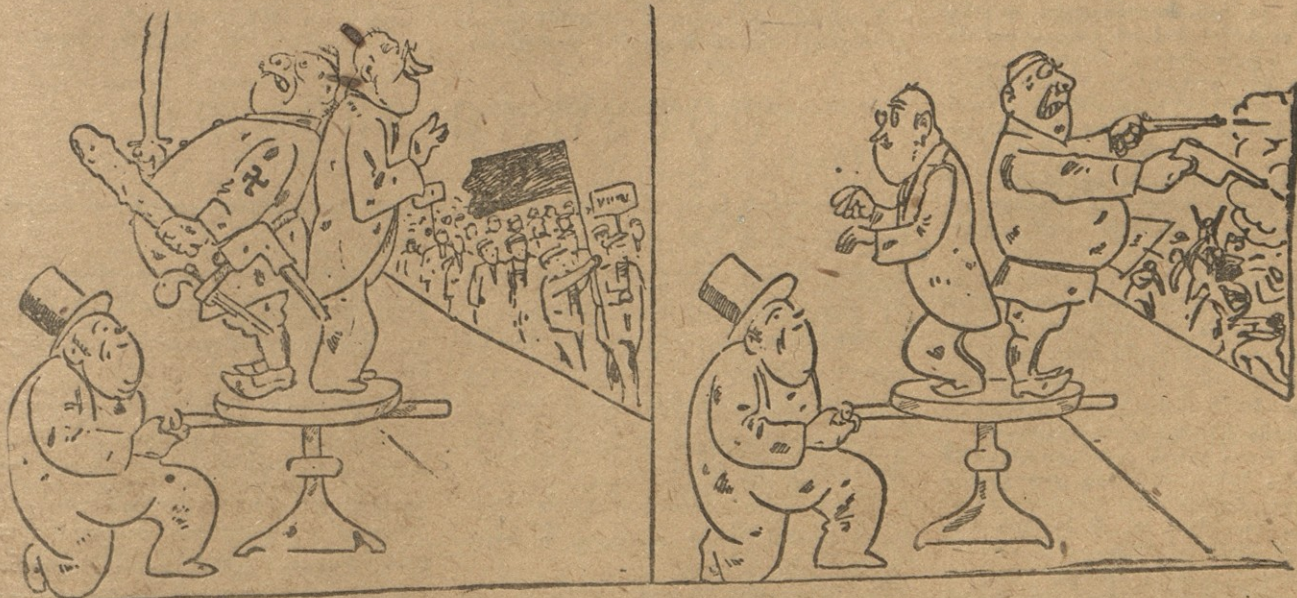
შეეცოდა ქათამს ტრაქტორები და გადააფარა თავისი მადლიანი ფრთები, თითქოს თავისი საკუთარი წიწილები.

ყვალაფერის ყლაპია

იყო დაბა აბაშაში ერთი ვაწვლათარი სიკინჯილაძე, ნარდნარდ ბანქოს შვილი. სწორედ ბაზრობის დროს გახსნა მან ლატარია და სიკინჯილაძე. არც ხნავდა, არც თესავდა ეს ვაწვი, მაგრამ მთელი ბაზრის შემოსავლის უმეტეს ნაწილს თითონ იჯიბავდა. გაყიდა სოფელი, მაგრამ ძროხას, ღორს, ქათამს, თუ სხვა რამეს, — ლატარია სიკინჯილაძე მიპატიჟებდა მას და მანამ არ გაუშვებდა. სანამ მთელ ფულს არ დაატოვებდა. ეს ამბავი აღმასკომისა და მილიციის ცხვირის წინ ხდებოდა, მაგრამ ლატარია სიკინჯილაძე თავსას მაინც განაგრძობდა.

—ჰი.

ნახ. ღონის.

საქრებულო. ძნებო, მოითმინეთ. როგორ შეიძლება ასეთი მდელვარება? დამშვიდდით და ყილაფერი მშვიდობიანად მოგვარდება.

სოც. დემოკრ. — ღმერთმა იცოდეს მე არაფერ შუაში ვარ. ვაფრთხილდე, მაგრამ თავისი არ მოვიშლეს. მე ხელს ვიბან ამ ამბებში. 7

საკვიბალისტი: — რას შევბით?! თქვენ ამოსჭერით დედამიწის ერთი მეექვსედი!..
მუშა: — ჯერ არ მაქვს მუშაობა დამთავრებული!

„დედათა და ბავშვთათვის“ და „უბილეთო მგზავრთათვის“

საღამოს 6 საათია. ახალდაბის სადგურის მორიგეებისგან ტყავგამცვრალი მგზავრები ტფილისში მიმავალ მატარებელს ელოდებიან. მეც მათ შორის ვარ. მატარებლის მრავლდობისათვის გამცილებლები მსასვლელ კიბეებთან დადგნენ და გაჰყვიან:—ვაგონი პოლნათაა, ყველა ადგილი და დახაინტებულია, მოშორდით, ვაგონში ვერ შევიშვებთ...
— შენ ეი, რას მიედ-შოდებო. ვ მანდ შემიშვი თორემა, ხომ არ გინდა... თუმანი ბილეთის ფული მივეცი, მანეთი კიდევ სადგურის მორიგე ყიფიანმა ამაძრო „ხურდაში“ და ამის შემდეგ ვაგონშიც აღარ მიშვებ?—ყვირის გაბრაზებული სეობელი გლეხი.
— მოიკადე კაცო, რა გაყვირებს. ამ დღეებში კიდევ ჩამოივლის პოვეზი და შმას გამოყვი — აწყრებს გლხეს „აშულ-ცეთილი“ კონდუქტორი.
— გაჰირეგებაში ჩავარდი. „სად დაუჯდები?“ — გავიფიქრე მე და ცოტა ფიქრის შემდეგ „დედათა და ბავშვთა“ ვაგონში ამოვიყავი თავი. ამ გეგბერთელა ვაგონში, ბავშვიანი მხოლოდ 6 ქალი იყო, დანარჩენებს კი ხანში შესული და მოზრდილი ულვაშებიანი „ბავშვები“ შეადგენდნენ.
— შენ რაღა გინდა კაცო აქ. შენც ხომ ბავშვი არა ხარ?!—მივმართე ერთ ქალს — შერეულ „ბავშვს“.
— მე... მე... მე...: აი, იმ ბავშვის პაპა ვარ, ქალს რომ უჭირავს...
— შენ?—ვეკითხები მეორეს.
— მე იმავე ქალის მანლი ვარ, ბავშვს უჭირს გდება უნდა და მიტომ შემოვივლი აქ.
— შენ?—ვეკითხები მესამეს.
— მე იმ ბავშვის შორეული ნათესავი ვარ, ვაცილებ.
— შენ? შენ?... შენ?... ვეკითხები დანარჩენებს და ყველა გაძლავა ამ ექვსი

ბავშვის გულშემატკივარი ხალხი, შორეული და ახლობელი.
ბავშვების „მონათესავე“ და გულშემატკივარი საზოგადოება ჩიბუბებით ერთობდა თავს და „იღვა ჯანყი ვაგონში ნიკოტინით გაჟღერებული ვითა ჯოჯობეთსა შინა“.
ბავშვები კი ბოლით გაბრუებულება ხველებით იბრბობდნენ.
— ბილეთები, ბილეთები მოაშინადეთ! — მოისმინა კონტროლიორის ხმა (რომელის გამოჩენაც იშვიათი მოვლენაა ბორჯომის

მატარებლებში) და ვაგონში მხოლოდ ათიოდე მგზავრი დავჩრით. დანარჩენი ბავშვების „მონათესავე“ მგზავრები და მათ შორის ოთხი „ავადმყოფი“ საღდაც ვაჟრენ.
ტფილისში ჩამოსვლისას ველარ მოვიტონე და წარწერას:
„დედათა და ბავშვთათვის“ მივაწერე:
„უბილეთო მგზავრთათვის“
პ. ახალდაბელი

უცნაური მემკაღე

ტფილისის სავაგონო დებოში გასულ წელს მუშებს დაურიგეს ორი მეტრი შეშა, რომლის ღირებულება გადახდევინეს 50 მანეთი.
შეშამ თავი ი მოვალეობა პირნათლად შეასრულა და ჯერ კიდევ ხანძრის გათავებამდე დაიწვა.
წელსაც შეუდგენ მუშების შეშით მომარაგებაზე ზრუნვას.
წელს შეშა ადმინისტრაციას დაუჯდა ათი მანეთით მეტი, ე. ი. ორი მეტრი—60 მანეთი.
— ბიქოს?!—გაიკვირვა ერთმა, — შარშანდელზე ძვირი გვიჯდება, — საყვედურს გვეტყვიან მუშები!
— ათ მანეთზე ვინ რას იტყვის? მოდის!—გაამხნევა მეორემ.
— აბა ამდენი ხარჯები ჩვენი ჯი-

ბიდან დავფართოთ თუ? — ამბობს მესამე.
— ხერხი სოობია ღონესა, აუუ კაცი მოიგონებსა, — თქვა მეოთხემ და შემდეგი წინადადება შემოიტანა:
— ვინაიდან წელს შეშა გვიჯდება 60 მანეთი, დავაჯეროთ მუშები, თითქოს გასულ წელსაც ამდენი დავგიჯდა და გადავახდევინოთ მათ გასული წლი ათი მანეთი. ამით შარშანდელი შეშის ფასი გაუთანაბრდება წრეგანდელს, უკმაყოფილებაც მოისპობა და ჩვენთვისაც ხელსაყრელია.
წინადადება ერთხმად იქნა მიღებული.
კირილე საფინჩიელი.

(ი გ ა ვ - ნ ლ ა პ ა რ ი)

„პრასა-გლიჯეს“ რაიონის თავმჯდომარეს—ახალბედას, ერთი აზრი უფულა თავში, ერთი აზრი აწუხებდა:

შემოდგომა დადგა უკვე და ზამთარიც გვიდგას წინა, რაიონმა გეგმის საქმე უკვე მოაკვარაბუნია.

და ამ შრომის თუ გმირობის ნაწილად მანაც ცოტა,— მოინდომა, რომ მცხოვრებლებს ხამასოვროდ დარჩენოდათ.

გეგმა შესდგა, იმუშავა სამა თავმა. ექვსმა ხელმა, და ახალი ამბავი რამ ხალხს მოედო, როგორც ელვა:

— როგორ უნდა მოეწონან ეს პიესა მშებო გლებებს, ავტორს წერაც არ ცოდნია, „პოჩერკი“ გავს ბატის ფეხებზე

მოისმინეს, ახალბედამ გააკეთა დასკვნა ვით,— ძირს დაეშვა ირი მწერლიმ მოციმციმე ვარსკვლავი...

კონკურსი

პრასა-გლიჯეს რაიონისაკომი აცხადებს კონკურსს ხაუკეთის პიესაზე, რომელიც განზრახულია დაიდგას კოლმეურნეობა „ტრაქტორის“ თავ-რის ოლიფანტის ცოლის განსვენებული დის ებრაქსიას სახელობის კლუბში.

კონკურსის პირობები

პიესა უნდა იყოს ძან კარგად დაწერილი. მოქმედებებს შორის იმდენი ხანი უნდა იქნეს დარჩენილი, რომ შესაძლებელი შეიქმნეს კლუბში დღლით და გარმონით ღონის გამართვა. პიესაში უნდა მოჩანდეს ჩვენი რაიონის მუშაობა. ვინც ყველაზე ძან კარგს დაწერს ჯილდოთ მიეცემა ხამასი თუმანი. პიესა მწად უნდა იქნეს ერთ თვეში. დამდგელად უფე არის მოწვეული რეჟისორი პრასა-გიჯის რაიონისაკომი. ორავულა ცახცახაშვილი.

დღეს დღეები მიუვებოდა თვეც გაგორდა, როგორც ბურთი, შრომით ოფელში გაიწურა მოპოვებო კაცი ხუთი. და ფიური კონკურსისა

თავს არ იტკენტ არავინა. სათაურზეც კი ეტყობა, რომ სუსტია და უხამესი, თორემ თქვენც სთქვით რა იქნება ტრადედია „ჩემი ლექსი“!

მოისმინეს, ახალბედამ გააკეთა დასკვნა ვით,— ძირს დაეშვა დრამატურგის მოციმციმე ვარსკვლავი...

და მეორე გადაშალეს „ქიანვეელა როგორ კვდება“, (სათაური იყოს მისი) ზომით ოთხი მოქმედება.

ერთ პიესას სულ არ ქონდა სათაურად არავერი. მეოთხეისთვის დარქმიათ „სოფელიო და ქალაქელი“

— სულ თორმეტი ფურცელი რა იქნება მათი წონა, პრასა-გლიჯეს თავმჯდომარემ არც ისინი მოიწონა.

მოისმინეს, ახალბედამ გააკეთა დასკვნა ვით— ძირს დაეშვა ოთხი მწერლიმ მოციმციმე ვარსკვლავი...

საქმე იყო მებუთეში, გადაფურცლეს; გადმოფურცლეს, დააკვირდნენ, ხელთნაწერი, თითქმის რაღაც... დიად, იცნენ.

კარგად, იცნეს ის ნაწერი, კალისტრატე ნაწერს— გავდა. — სწორს ვფიქრობდი, თემის ქლეფს ვენ შესლებდა კალით ვარდა?

სწორს ვფიქრობდი, გამარჯვებას რომ ველოდი მისგან მარტო.— შეაქეს და ჯილდო ფიცხლავ შესთავაზეს ჩვენს რედაქტორს.

— რედაქტორი კალისტრატე რა ბიჭია, ემ, რა ბიჭი. ცარიელი გოგრა არის, სუყველაფრის შესწავის ნიჭი.

თან დაფიქრდით, ასეთ კაცსა აბა როგორ უხარათ ვარი, როცა ვიცით, რომ ის ჯილდო სხვე ჩვენი ლუკმა არის!

— მართალია, დღით, თუ ღამით მუდამ ჩვენთან იარება, ჩვენი მშაა, კალისტრატე ჩვენი პირის ზიარება...

და დევიზის კონკურტებზე უკვე საქმე მიდგა როცა— კომისიის ყველა წევრებს შეეცვალათ უცხად პოე

ყველამ ერთად დაიგინა, ყველას ტანში გააურჟოლა, როს აღმოჩნდა, რომ... ავტორი ბუღალტერი იყო— კოლა.

იმას შემდეგ იმ სოფელში ყველა კოლას სიბრძნეს უქებნ, ვით „შედევრი“ ცამდე აუავთ, კომედია „დროზე ხუნე“.

ახალბედამ და მის მშებმაც მოიბრუნეს მასზე გული, რადგან კიდევ ეპოვება ბუნდრამატურგს ჯილდოს უფლი.

მესდგა, თავმჯდომარედ თვითონ განხლდათ, თავმჯდომარე ახალბედა მასთან ერთად გაიყვანეს კიდევ კაცი ორიოდ, ახალბედას თანაშემწედ სკოლის გამგე იყო კოტე-ალმ. მდივანაც დაუმატეს, როგორც კარგი წერის მცოდნე (პიესების შეფასებას უფრო მისგან მოელოდნ).

დღევანდელი ერთი წამი უგრძობია თვეზე მეტად, დღეს ხალხის დაიწყება ხუთის ბედის გადაწყვეტა. გულმა ვით არ ფიანცქალოს, გაწამებით ელი თუ კი: შენ მიიღებ, თუ სხვა ვინმე ჯილდოს, სახელს დრამატურგის. — ხამას თუმანს ფულად ველი, სხვა მიიღებს და მე არა, გამოდის, რომ ამდენ შრომამ უშედეგოდ ჩამიარა. ასე მღერის მწუხარ მანგზე, ხუთი ქორფა დრამატურგი, ერთ ტაფაში მოქცეულებს ერთი ტირი დააქვთ ზურგიით. რალა ბევრი გავაგრძელო გადაწყდება არც თუ გვიან, საქმე არის ფიურიც „საქმეშია“. ახალბედამ გადაშალა ტრადედია „ჩემი ლექსი“ სურათი სულ სამოცი აქვს, მოქმედება ოცდაექვსი. — მეგობრებო, ამის კითხვას როგორც ვატყობ, უნდა ავირა, კარგად ვიცე ამისათვის

გ ა კ ვ რ ი თ ვ ი ნ გ ა ა ს წ რ ა მ ს ?

ხარავოლის სატყეო სამრეწველო მეურნეობებმა შეშის დამზადების გეგმა აგვისტოში ვერც ერთი პროცენტით ვერ შეასრულეს.

ვინ გაასწრებს ხარავოლს? წინ მიფრინავს, როგორც გნოლი — ვაშაც! — შეშის რამადების მაჩვენებლად მოგვცა ნოლი.

დ ი მ ტ ა ტ ო რ ე ბ ი ო ძ ი ს ი (დ უ შ ა ე თ ის რ ა ი ო ნ ი)

სამკითხველოში ვერთებმა მკითხეს:— „რა გინდა აქაო? აქ მოსვლა აკრძალულია, აქ არის ჩვენი ბაგაო“.

ალი

გია.

ტფილისსა და ნავთლულს შორის,
უგზო-უკვლოდ დავდივარ.
რადგან წესით არ მიშვებინ
მუშებს აღარ ვარგევარ.

წასასვლელად თუ დაგიკიდო
უდროოდ დაბერდები,

რადგან დიდხანს მე საღვურში
უმიზეზოდ ვჩერდები.

გრაფიკს სვლისას ვინ უყურებს,
მისთვის არვის სცალია.
უნდა ვითხრათ, საღვურ ნავთლულს
შეუყვარდი ძალიან.

აღარ მიშვებს, მე ვარ მისი
სატრფო, გამხარებელი.
სახელად კი მეწოდება
„მუშა-მარტარბელი“

სამიქაველს

წერილი სიამგს

(სამ. სახ. საჯ. ბიზლიოთიქა)

ნიანგო, უნდა მოგმართოთ.
მეტი არაა საშველი..
ვიცი, რომ მხოლოდ შენა ხარ —
გაჭირვებულთა მაშვილი.

ვერ დაუძვევრით გასაჭირს
ვერ გამოვნახეთ ფონია...
სჯობდა, რომ სულ არ გეჭონოდა—
ასეთი ტელეფონია:

დადგმის დღიდანგი დაჩემდა
მას უცნაური სენია:
მუნჯად დგას, ზოლო სიტყვა კი—
მისგან არაის სმინია

საღვურსაც ბეგრჯერ მიემართით,
რათა მიელო ზომიბი..
ამ ნიადაგზე იმასთან
გეჭონია სკანდალ-ომები.

მაგრამ მაინც ვერ დავძლიეთ
ეგ ჩვენი გასაჭირია...
ნიანგო, შენი სამარჯვე
სწორედ რომ ახლა გეჭირია!
ალ. საჩინოელი

— აი, რომ ხედავ: თუ სურვილი
და მონღომება იქნება, ყველაფერი
შეიძლება, — ჯვარზე ლოცვის გარე
და სხვა რამეც ყოფილა შესაძლებე-
ტყუპნი

ნახ. ლურიცხ

„წმინდა“ საქმება

— გუშინ ცირკსა ვიყავი.
— ნახე რამე საინტერესო?
— როგორ არა, პირდაპირ გან-
ცვიფრებაში მოვედი.
— რა ნახე ისეთი?
— ვილაც ჯამბაზი, ისეთი თამაშა
გვიჩვენა, ისეთ ფოკუსებზე აკეთებ-
და რომ...

— როგორ, „ფოკუსიკი“ ამის
მეტად არ ვინახ-ის?
— არა!
— სკლები, როგორ არ ვინახავს!
— ცირკში არ დაიბრუნა თა აბა
სად ვნახავდი?
— მე კი ფოკუსიკიან ყოველ
დღე ჩემს სახლში ვხედავ და მათი

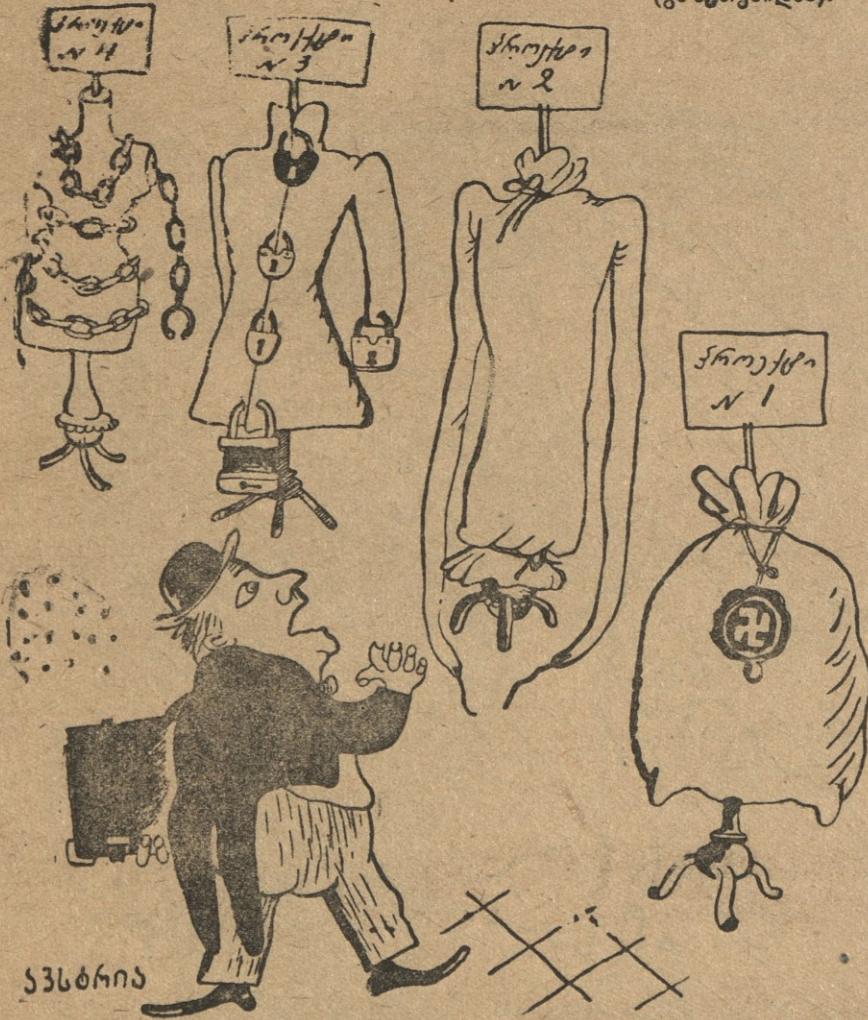
ფოკუსები აულ ზიპირად ვიცი.
— როგორ, საიდან?
— როგორ ა, —სამი მაზლი მყავს
— მეტი სამივე ფოკუსიკია?
— არა, სამივე ყოფილი ვაქარია
და სამივე საიპროსო უოპირატივებს
ყოფილი მუშაკია.

მალი.

არხევანი

აგსტრის დამოუკიდებლობის საკითხი
ისე გამწვავებული არასოდეს არ ყოფილა,
როგორც დღეს.

(გაზეთებიდან).

ასხბრია

— გამ-შვი, თავს უნდა ვუშველო; ამგვარი ტანსაცმელის ჩაცმა
მე არ შემძლია.

მე და მე მგვანეთ

„ეს იყო წინაღ, დიდი ხნის წინაღ“;
წყო თვრამეტს თუ ცამეტ თებერვალს,
პალტოს შიკერაა ხასწრაფოდ ერთის
მე შეუკვეთე ლაბრია „მკირავს“.

თუმცა ბე მივ ც, აიღეს ზონა,
თუმცა მიიღეს ჩემი შეკვეთა
მაგრამ შეკვერვას ვერ მოიგესწარი,
სახო, იმედი სულ წარმეკვეთა.

ეს იყო წინაღ, დიდი ხნის წინაღ,
იყო რტის თუ თებერვლის თვეში,
პალტოს ბე მივეც, მაგრამ შეკვერვას
ვერ მოიგესწარი ჩემს სიცოცხლ შ

შვილიშვილებო, მე დამეგვანეთ!
არ დამიშაკოთ ვუიზე ვაიც
მე დამეგვანეთ, რომ ვარგოთ პალტოთ
თქვენ მოვიწიოს იქნება მაინც!..

სიპნთიკ.

საქობს, რომ არ გყა დას

ბორჯომი

გული არ ითმენს ოხერი
უსამართლობის მზერასა,
ვისაც ნიშანში ავიღებ
გამოუციებ კერასა
მუდამ მართალს ვწერ, ამიტომ
ვიცი ვერ მიზმენ ვერასა,
სუყველაა გაგნადგურებ,
ორგოლს და გაიდიირასა.
ახსოვს — იასმედი რადიონს,
მუსიკას, ლექსებს, მღერაა,
მოსხენებებსაც საქმიანი
ხანაც ჩონგურის ქლეოასა.
მაგრამ პაპლავსკიმ რადიოს
ძმარი აპკურა, ანამა,
„სჯობს რომ არ გყავდეს ტექნიკი,
არ მოგკლას ამისთანამა“.
გოგიამ ციხის უბანში
ოთხი რადიო დანამა,
ველარ გაუნსნას ღრიჭა მათ
ვერც ერთი ზომის დანამა.
„შიხ. გოგა“.

შეკითხვა

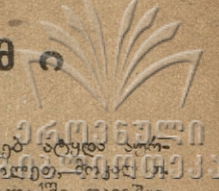
ადიგენის რაიონში არსებობა სო
ფელი უღე.
ამ სოფელში მრავალ ხულიგანს
აქვს ბუღე.
სხვათა შორის აქ სკოლის ეზოში
მოხდა სანახაობა „კობტა“.
რადგან ლექსი შენებურად ჩვენ
არ გვეხერხება,
პირდაპირ აღვნიშნავთ ეს საკითხ
რასა? შიხიბა.

პელაგოგებთა: პ. მაისურაძემ და
გ. გიქოშვილმა კულტურულად
მოიხმარეს დასვენების წუთები.
და სკოლის ეზოში ერთმანეთს
„ედგერენ“ ფხაასხული ცბელ
ცბელ ბებუთებით

ამ ბრძოლის დამწყები იყო სკო-
ლის გაჯის ძმა—მაისურაძე.
მოწათფებთა კი დახანვისთანავე
ერთად ტაში დასცხეს ამ ნახულ
სურათზე.

გეკითხებით: ახანავო ნიანგო,
გაღვიძებთ თუ არა მოწათფებთ
ტაშის გოგუნი ადიგენის ანათლ
ბის ინსპექციას?

გ. მაისურაძე
ს. ბალახაშვილი.
ს. პეტრიაშვილი.

ქიათურაში მოქალაქე მარინამ ბუ-
შაიძემ ხულიგნურად სცემა ქალს.
ქალს.

გაციანით თუ არ იცნობთ,
კობტა მარიკელასა
თუ თვალში არ მოუხვედით
ცხვირს დაგიზელს ყველასა.

ჩემის თვალით ვინახულე
კოობდუქნის „პაპაში“,
მარიკამ რომ ერთ ბანოვანს
გაუყვითა მასაჟი.

წამოაბტა ნოქარს მხარზე
მარგო, როგორც აფთარი,
ცემით სახე დაუღურჯა,
აურია დავთარი.

ჩვენ შენს იქით გზა არა გვაქვს
მოგვეშველე არიქა,
და ნიანგო, ძღვინად მიიღე
ბოქსიორი მარიკა.

კ—ლი.

გორის სადგურს მივადექი.
— იქ მაინც ცოტას კულტურულად და-
ვისვენებ. ვთქვი და სადგურში შევედი.
ატყდა ბზუილი, ზოგი თმაში მეცა და
ზოგი ყურზე, რა ვქაი, ვიგვირებ, დავ-
ხტივარ იქეთ-აქეთ ნიშადურ ამოცხებულ-
ვით.

— რა ახალგაზრდა გავიფებულა! —
ხითხითებდა სად. ბუფეტის გამგე.

— ალბად სურამის საიფიდაზ არის გა-
ბოქცეული—ამბობს „სოიუზპეტის“ მუ-
შაკი.

ბუზები მინახავს, მაგრამ ასე დასუქებუ-
ლი კი არასად. ან კი რატომ არ დასუქ-
დებიან სადგურის ირგვლივ და თვით სად-
გურში სანიბუშო ანტისანიტარია.

— ცოტა სუფთა ჰაერზე გადი ამხანაგო,
და იქნებ გულის ძვრამ ვიკლოს—მიჩრია
გასინჯვისას საქონლის ექიმმა. ავედი გო-
რის ციხე ნანგრევზე, გადავხედე გორის
სიგრე-სიგანეს და მთლაც ვგრძნობ კაცო,
რომ იქ გაჩადებულია მშენებლობა.

— ყოჩაღ გორო, ხმა-მალდა გადავძახე
ზევიდან და დურბნდით ვათვალღერებ გო-
რის მიღამოებს.

— ყოჩაღ კი...—ამომძახა შილიციის ლ-
ხურულ სასადილოდან ვადაცამ.—აგერ
ძმაო. სადღიო ვჭამე და ტყავი გამაძვრეს
ისე-რა სიძვირე.

— ყოჩაღ კი.—დამკვრელი მუშები ვაოთ
და ნესტიან სარდაფში ვცხოვრობთ —
ისმის საკონსერვო ქარხნის მუშების კაპა-
ნიკის და მაკარინკოს და სხვ. გულისწყრომა

— კოჩაღ—კი... და უცებ ატყდა ალ-
ზაულო—არ გაუშვით. ესროლეთ, მოკლეთ,
ამ ამბავზე სასწრაფოდ ქალაქში დავეშვა-
მიუხანოვდით საკონსერვო ქარხანას.

— რა ამბავია ამხანაგებო?
— არაფერია, სასადილოს წინ ღორები
ბუნაგობდნენ და გარეკეს, უსუფთაობას
აჩენდნენ და მამშვიდეს მათ...

— დაღამდა. კინოს წინ ჩამოსული კო-
ლმეორეები იღვენ. „მელორემ გაიმარჯვა“
შეთი სათათრით პართული აფიშა გაკრუ-
ლი, კინოს კარებთან, დამანატერესა ამ
სურათის ნახვამ. შეიძლება საკონსერვო
ქარხანაში, რომ ღორებზე ამბავი იყო, ალ-
ბად კინო გადაღებაც მოასწერეს მეთქი.

დარბაზი ხალხით სავსეა. მიღის საქ. საბ-
კინზორევის სურათი „მელორემ გაიმარ-
ჯვა“ სურათი იშლება კოლმეორეების
მშენებლობის ფონზე.

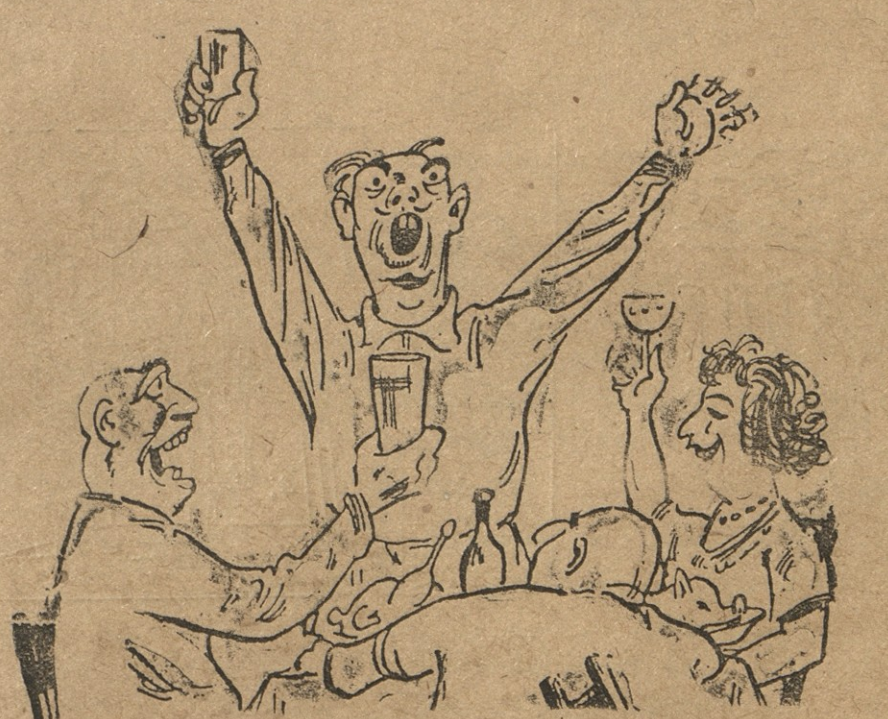
— რა ამბავები ხდება ამხანაგო? ამიზ-
სენი — მეუბნება ხილისთაველი გლები

— წაიკითხე და გაიგებ.

— უბედურებაც მაგაშია, რომ ვერ წა-
ვიკითხავ, რუსული არ ვიცი. საყვედუ-
რობდა გლები. ასე იყო თუ ისე სურათი
დაძვრდა. სურათი მოსაწონია, ქვემოთა-
ლელ მელორემ გაიმარჯვა, ის კოლმეტო-
ვის ახალი მშენებელი გახდა, მაგრამ რას
ფიქრობს საბკინზორევი, რომ კინო სურა-
თებს გზავნის რაიონებში ისეთი წარწერე-
ბით, რომელსაც მას ვერ იგებს ადგილო-
ბრივი მშრომელები.

ივანიძე.

ვინ შეაპოვებებს „გაუპებრობა“

— ვინ ატყვის ჩვენზე: ლოთები არიანო, გუშინწინ ახალი დირექტორის აადლე-
გრძელთა დაიოიე, გუშინ კლუბის განხილვისას ნიშნავი ქეიფი გვქონდა, დღეს გეგმის
შესრულებას ვუხეობთ და ხვალაც, თუ ახალი რამ გამოგვიჩნდება, ჩვენ რა დაბნე-
შავე ვარს

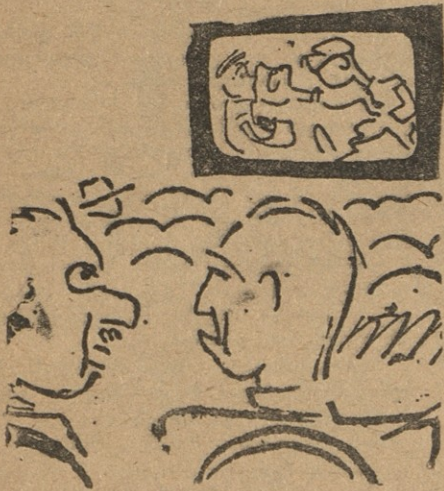
— ვერ გამიგია, საბჭოთა მფრინავებს
აქებენ, მე კი მფრინაობისთვის შავ დაუა-
ზე გამწერეს.

ახალგაზრდა მხატვრები

კინოჭი

ნახ. შ. თავართქილაძის.

— ეს მესამეთ ვუყურებ ამ კინო-სურათს.
 — რატომ. ასე ძალიან მოგეწონა?
 — არა ეს მისამიდ შუიცილის სახელ-
 წოდება!

„საქმის კაც“

ნახ. ვ. ხოფერიას.

ახალგაზრდა პრინციპისი: — ვინ
 ღაპარი ობზ? ქეთო ხართ? ბოდიშ ვიხდი,
 მაგრამ დღეს ოპერაში ვერ წამოვად. საქმე
 მაქვს, ვინცა ახალი პოეტი ფირდოუსი
 აღმოჩენილა და მინდა გავაკრიტიკო!

„გულკეთილი“

ნახ. ოთხოზორიასი.

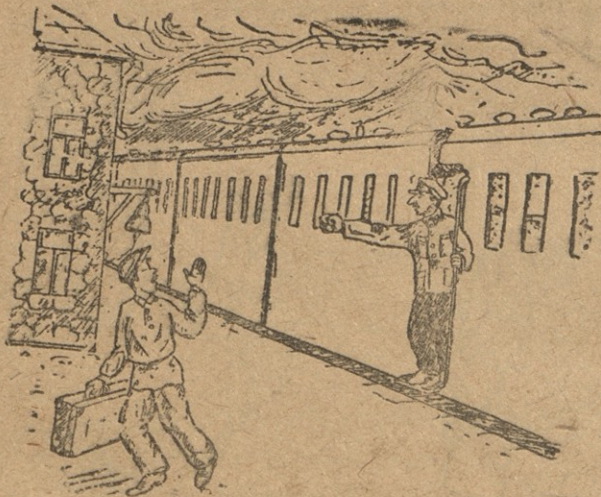

— რატომ გავიხსნია კონვერტი?
 — ვიფიქრე ფული იქნ
 ება მეთქი. მინდოდა ნამდვილად დავრწმუნ-
 ნებულიყავი, რომ წერი
 ლს გავფრთხალხოთი არხად დამეკა-
 რვა.

კურდღელი

ნახ. გ. ორჯონიკიძის.

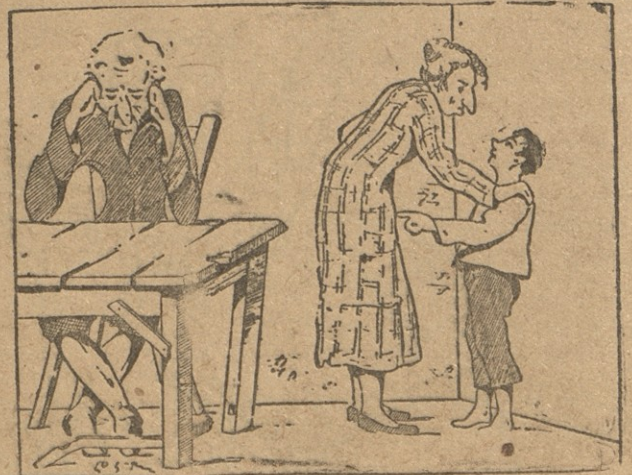
ბორჯომიდან მოშა ვალ მატარებელში, ბილეთებს შოლოდ
 გაშინ სინჯავენ, როცა მატარებელი მცხეთას მიატანს.

რევიზი: — მორიგე ე! მორიგე ე! შარი დარეკე, რეუილაღ რა-
 ტომ გვაცდენინებ?
 შუბილ. მგზ.: — დაცა ძამიავ, რა დროს შარია, მცხეთას მივა-
 ტანეთ და ჯერ ბილეთი არ ამიღია!

მოსულენს

ნახ. წიქვაძის.

— დედი, რატომ არის მამილო დაღონებული?
 არაფრად შევილა, ხადაც უური მოუკრავს: საბჭოების
 არჩენენბი იწყებაო!

სოსო ნიკას (ნავთლული)
თქვენგან მოწოდებულ ლექსებში
ასეთი ადგილებია:

- ზეინკალია
- ნიკოი
- სამიკიტნოში
- იყოი
- დამკვრელი არის
- თინაი
- დაზგასთან
- დაეძინაი.

თქვენს ლექსსაც „გოდოროთა...“
ძინა“ რადგან დამკვრელი ქალის
თქვენებურად დახასიათებას კულა-
კური აგატაციის სურნი უდის.

მიტრწ. (სამიქ-ა) იჭკრებით:
ფერშალი გვეჯეს — კარანაძე
ღვინის სმაში გამოცდილი
ას, ქვევრი ნუნუა აქვს
ერთმანეთზე გამოცდილი
სოფელ-სოფელ დაეძებენ
საეჭიშო პუნქტის გამგეს,
თამადა პირველ რანგის, —
ღვინოს სვამს და მერე რამდენს?

თუ ეს მართალია, თქვენი საეჭიშო
პუნქტის გამგე და ფერშალი „სო-
ფელ-სოფელ“ კი არა, ქვევრებში
უნდა ეძიონ.

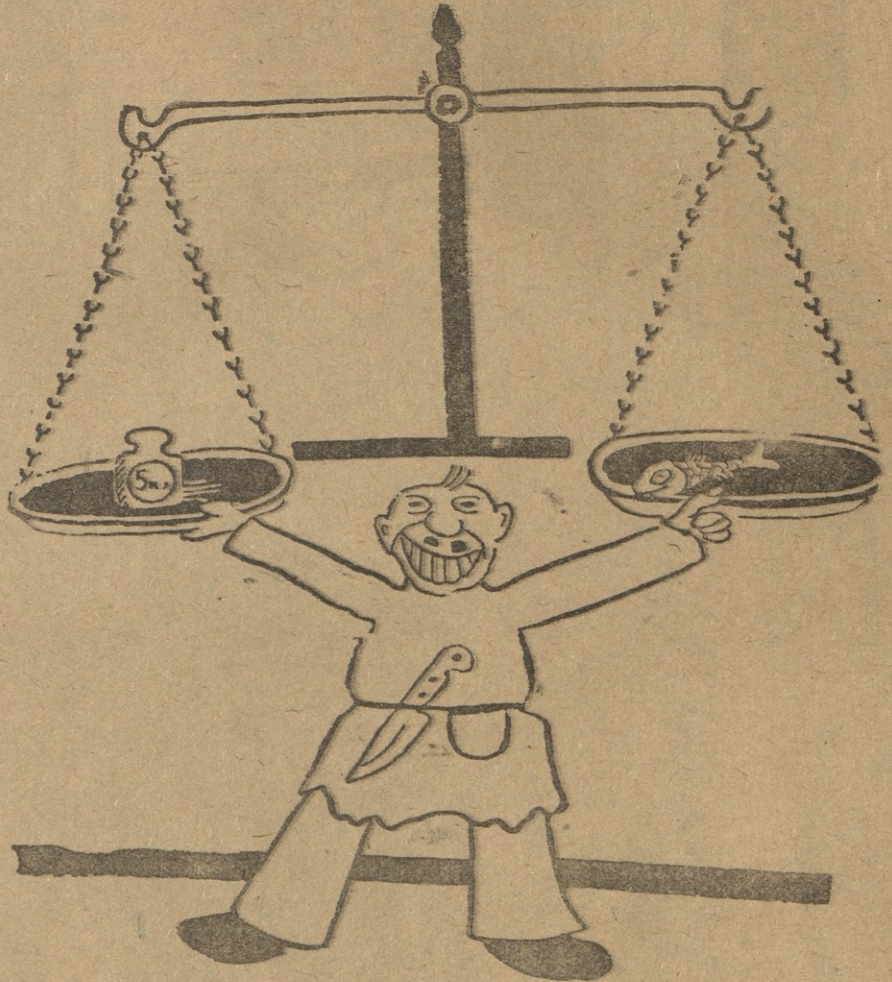
„შ. რ-ს — თითოთი ძივბდებით,
რომ ეს თრი ასო თქვენი ფსევდო-
ნიმის ინიციალებია. სრულად იმო-
ტომ არ ვწერთ, რომ თქვენს მაგიერ
ჩვენ შეგვრცხვა ასეთ ლექსზე „შოთა
რუსთაველიძე“ მოგვეწერა. (ალბათ
გეგონათ რომ ფსევდონიმი შეგ-
ვიყვანდით შეცდომაში).

სწორედ ეს თქვენი ლექსია მოსა-
თავსებელი „საადამყოფოში“. ასეც
ვიქცევით. გასინჯვის შემდეგ მას
იმღენი ავადმყოფობა აღმოაჩნდა,
რომ „გოდოროთა“ კი უარი თქვენს
მის მიღებაზე. მაგრამ თქვენ ვეკბ
დაეჭვდეთ ჩვენს შეფასებაში. ამი-
ტომ ვბეჭდავთ ნიმუშს:

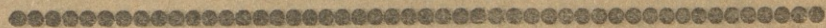
- სიდეღკა! — აგერ ვიდაც იძახის
- და თან ტკივილს ეუჩრება.
- სიჩას. — იხიც უპასუხებს
- და თან სიცილში იხრჩება.

და ეს ადგილი თქვენ რომ ასე გა-
მოგეთქვათ:

მომვლელები ავადმყოფებს
უძახიან: „სიჩას...“ „სიჩას“.
ეს „სიჩას“ კი მთელი დღეა
და მომვლელი არაფერ სჩანს, —
მაშინ მოსალოდნელია... მაგრამ რა
მოსალოდნელია ამის შემდეგ:

ვინ იტყვის ჩემზე, რომ წინაში მუშტრებს საქონელს ვაკლებ?

სისუფთავის მხრით თუ შალატებში
ამგვარი სურათებია.

ცხადია, თუ რაც იქნება
სადაც უბორნიებია.

თუ „ალექსანდროვის საავადმყო-
ფოში“ ასეთი ანტისანიტარიაა, მას
ვერც ასეთი ანტისანიტარული ლექ-
სი უშველის.

ელ-მენს (ტვიში, ცაგერის რაიონ-
ნი). — ფრმომუშავე ბანძალაძეზე
გწერთ, რომ:

ქეიფი იმას უყვარს და
ქალაქში ეტლით გარბენა.
მასწავლებელთა ფულებს ჭამს,
ღმერთი როგორ წახანდენსა.
ჩვენ გვეგონია, ღმერთი რომ იყოს

ბანძალაძეს თქვენი ლექსის რითმასა-
ვით წახანდენდა, მაგრამ რაკი არ
არის, სულ ერთია, არც ჩვენ ვაჩვენ
ნებთ ხერხს!..

კიფილს. (აქვე) — თქვენს ლექ-
სში ყველაზე უფრო გამართული
ადგილი ეს არის:

- და ვაგონში შესვლის დროს ცი
- დღე დამადგა მეტად შავი.
- მგზავრობის დროს დამეკარგა
- გონება და ჭკუა, თავი.

ჩანს, რომ ეს ლექსი მგზავრობის
შემდეგ დაგიწერიათ, რადგანაც შიგ
არ არის არც ერთი მათგანი, რომე-
ლიც თქვენ დაგეკარგავთ. იმედ-
იქონიეთ, რომ დაკარგულს დაგაბ-
რუნებენ. (ვის რაში გამოადგება?).

თავისებური გაგებით

ნან. პ. ბუსირევი

— ახე აპრობენ სოციალიზმის აშენებას? ჩვილმეტი წელია დამ
კვრელი ტემპებით მუშაობენ და ხა-სურავის შეღებვა დირ მოასწრეს!